

“Heer, leer ons bidden”.

Veelgeliefden,

De vraag, “Leer ons bidden”, werd toen niet voor het eerst gesteld. Ook aan Johannes werd zij gesteld en God weet aan hoevelen nog vóór Jezus. Die vraag zal en moet telkens opnieuw gesteld worden door ieder van ons.

Heer, leer ons bidden.

Bidden moet blijkaar geleerd worden en daaraan correspondeert, moet onderricht worden. We moeten het van iemand leren. Bidden is een kunst. De hoogste kunst. Zoals bij iedere kunst zijn er twee dingen nodig om die kunst machtig te worden. Eerst: Oefening. Oefening baart kunst. Maar ook talent, gave. Dat is onontbeerlijk. Zoals het woord zegt, dat wordt, dat is gegeven. Al moet het talent ontdekt en ontwikkeld worden door en in oefening.

Wat gebed is, moet niet alleen onderricht en geleerd worden maar is veeleer een geheim dat geopenbaard moet worden. De Katechismus van de Katholieke Kerk spreekt van de “openbaring van het gebed”. Openbaring die gelijke tred houdt met het proces, de geschiedenis, waarin God zich gaandeweg aan de mens openbaart en daarin de mens aan zichzelf openbaart. Die openbaring geschiedt door daden en woorden zoals in het evangelie van vandaag duidelijk kenbaar is. Van Jezus voorbeeld, “Hij was ergens aan het bidden” (een daad), gaat een geheime aantrekkingskracht uit. Ze lokt de vraag van de leerlingen uit. De vraag van de leerlingen op hun beurt, ontlokt Jezus een kleine summa van het gebed. Eerst de oefening: "Als gij bidt, zegt dan.....". Zoals een moeder een kind leert spreken: "Zeg dan papa". Daardoor en daarin wordt zij en haar man steeds meer vader en moeder en wordt het kind steeds meer hun zoon of dochter. Eenvoudig: "Zeg dan.....". Vervolgens het element dat eigen is aan ieder leerproces legt Jezus ons uit te herhalen en aan te dringen. Onbescheiden aandringen, vragen, zoeken, kloppen aan de deur van een vriend. Want God is onze vriend. God wil ondanks alles onze vriend zijn.

In de eerste lezing hoorden wij hoe vrijmoedig Abraham met God omgaat en zijn bede herhaalt. God had immers Abraham in vertrouwen genomen. "Kan Ik voor Abraham wel geheim houden wat ik van plan ben te doen?" Dat staat precies enkele regels voor het begin van de lezing van vandaag. "Kan Ik voor Abraham wel geheim houden wat ik ga doen?" Maar wanneer wij gaan oefenen, gebedsoefeningen doen, onze gebedspraktijk, dan stuiten wij op de ervaring van Abraham, namelijk de beproeving. "Is dit het nu? Hoe vaak heb ik al gebeden 'Onze Vader die in de hemel zijt' en heeft dat nu nog wel zin?" Die beproeving klinkt uit het eerste gebed van Abraham ook. De eerste woorden die wij van hem vernemen, zijn: "Wat baten mij Uw gaven want Gij hebt mij toch geen zoon geschonken?" Na de doorstane angst van die beproeving werd hij drager van een belofte. Dé Belofte, zoals wij het verleden week hoorden toen God in de gedaante van die drie Engelen bij hem op bezoek kwam en hem stellig beloofde: " Over een jaar zal Sára een zoon krijgen". Zo werd Abraham een vriend van God *gerechtvaardigd* door zijn geloof en werd hij een machtig voorspreker. Dat is de oefening.

Nu het talent. Is er dan werkelijk in ieder mens een talent om te bidden? De oorspronkelijke onbevanging van het paradijs waar God wandelde met de mens en de mens met God heeft Adam door de zonde verspeeld. Hij verborg zich. "Ik ben bang van U want mijn onschuld ben ik verloren. Ik ben naakt. Ik ben slecht.". Toch blijft God zoeken. "Waar ben je?" Ofschoon wij slecht zijn. Ja een hard woord van Jezus dat wij ons moeten laten welgevallen en laten zeggen. Het oorspronkelijk talent is in zijn volle omvang verloren. Zij het niet totaal. Want hoewel wij slecht zijn, weten wij toch, zegt Jezus, goede gaven te geven aan onze kinderen. Daarmee keert, zo heb ik de indruk, Jezus als het ware de wijsheid van Salomo om waar deze in het boek Spreuken (of ergens anders, ik heb het niet meer precies kunnen terugvinden) zegt: "Niemand is zo rechtvaardig dat hij nooit in een zonde vervalt". Maar Jezus zegt: "Niemand is zó slecht dat er niet één vonkje goed is overgebleven." Maar toch. Onze oefening van gebed, en de daarmee gepaard gaande beproeving. Probeer maar eens één Onze Vader te bidden, zelfs in de verkorte vorm die Lucas ons in zijn Evangelie overlevert, zelfs in die korte vorm, zonder een zweem van verstrooiing. Onmogelijk! Onze oefening en beproeving confronteert ons met onze diepste nood. De nood van ons onvermogen om te bidden. Sint Paulus zegt het in de Romeinen 8: "Wij weten niet eens hoe wij moeten bidden". Door ons onverdroten pogen, oefenen, komen wij tot het inzicht van ons niet weten. Van ons niet kunnen, niet durven en, laten wij het eerlijk toegeven, ook wel niet willen bidden. Het is die nood, die diepe grondige nood, die ons leert bidden. Het is de armoede van geest, of de armoede aan geest, die ons talent is om te bidden. Of beter uitgedrukt die in ons de ruimte is om het talent, de gave van de Heilige Geest te ontvangen, die onze zwakheid te hulp komt. De Geest die in ons bidt met onuitsprekelijke verzuchtigingen. "Hoeveel te meer zal dan nu de Vader in de hemel de Heilige Geest geven aan wie Hem erom vragen".

Tot slot een pareltje uit de homelie van de Heilige Beda over het Evangelie van vandaag: 'Daarom getuigt de Heer met een liefdevolle belofte dat "de Vader in de hemel de Heilige Geest zal geven, wie Hem er om vragen". Om zo overduidelijk aan te tonen dat zij die uit zichzelf slecht zijn, door het ontvangen van de genade van de Heilige Geest goed kunnen worden'. Goed in Bidden.....

Amen.